

Luky

Doba ohnutých větví a luků z dřevěných běžek již minula. Luky jsou zbraně, které se v současné době vůbec nevyplatí vyrábět, ale je lepší je koupit. Tedy pokud nejste nadšenec, který trvá na tom, že si vyřeže vlastní luk a je ochoten tomu věnovat spoustu úsilí (pak hledejte návody v oblasti living history). Jde ale o to, jaký luk koupit a jak ho případně upravit.

Síla luku - ze zákona musí mít luk nátaž maximálně 15 kg (tj. asi 32 liber). To je ale pro většinu akcí příliš mnoho. Tak silný nátaž využijete jen při střelbě na velkou vzdálenost (velmi zkušení lučištníci) a při střelbě z menší vzdálenosti se musíte pečlivě hlídat a nenapínat luk naplno. Optimální nátaž na dřevárny je 10-20 liber. Většina střelby v bojích stejně probíhá na vzdálenost 4 - 8 metrů (přes řadu bojujících).

Účel luku - velmi záleží na tom, zda jste zanícený lukostřelec, který se chce lukostřelbě věnovat intenzivně a dlouhodobě, nebo jen člověk, který si to chce vyzkoušet a zjistit, jaké to je. Začátečnickům vřele doporučuji koupit levný (cca 600 Kč) laminátový luk (hledejte "rekreační luk" nebo "crusader" - obrázek vpravo). Berte ten největší (130 cm), pro menší děti možná o stupeň menší (112 cm). Střelí dobře, síla je tak akorát a je prakticky nezničitelný. Jen ho budete muset stylově zamaskovat (níže).

Určitě nekupujte dřevěné luky Oliver a Robin (vpravo), lámou se (místo označeném páskou).

Teprve poté, co se ujistíte, že střelba je to, co opravdu chcete, investujte do kvalitnějšího, hezčího, ale také dražšího luku z kompozitu dřeva a laminátu (vlevo). Výběr je veliký a rozpětí cen také.

Maskování nestylového luku - na plastu ani laminátu barva nedorží (vlevo dole). Lučiště lze omotat (olepit) přírodním provázkem, látkou nebo kůží (vpravo dole). Lepte chemoprenem a plast i laminát předem zdrsněte smirkem. Už jsem viděl i laminovací pásku na hrany nábytku, přižehlenou z obou stran na plochu luku. Vypadá to docela dobře, ale je třeba ještě domaskovat boky lučiště.

Tětivu lze snadno vyrobit ze syntetického provázku (stojí pár korun). Pozor na jeho tloušťku (v porovnání se zářezy šípů). Konce provázku je třeba zatavit plamenem. Vhodný uzel pro uvázání je dvojitá osma. Další trik

"navíc" (zkušený lučištník ho nepotřebuje, ale nováčkům by mohl pomoci) je, že si ve středu tětivy uděláte dva uzlíky na vzdálenost tloušťky šípů od sebe. Šíp zakládáte po hmatu mezi uzlíky a nestane se vám, že ho založíte křivě (moc nízko či vysoko). Zkušenější lučištníci používají uzlík jen jeden, ten horní.

Kromě šípů (jejich výroba je popsána ve zvláštním návodu) budete k luku potřebovat i **toulec**. Ten má tvar válce (délka o něco méně než délka šípů bez hlavice), průměr udává množství šípů, které se do toulce vejdou. Toulec může být dole nebo v polovině zúžený, protože hlavice šípů si překáží a je třeba, aby tvořily širokou "kyticí". Na druhou stranu musí v toulci držet, i když jich tam je jen pár.

Toulec se umísťuje mírně šikmo k pasu (pak potřebuje u horního okraje očko na pásek a případně dole šňůrku na přivázání ke stehnu, aby nebimbal) nebo šikmo přes záda (pak potřebuje větší popruh přes hrud'

a očko či šňůrku dole na připevnění k pásu). Toulec u pasu překáží u běhu, toulec na zádech je nepraktičtější při vkládání šípů a taky při sbírání šípů musíte klekat, nikoliv se předklánět, jinak si vysypete šípy. Příklad toulce je na fotkách dole.

Toulec se obvykle vyrábí z kůže, případně z jekoru či koberce (ale pak je třeba povrch polepit látkou či tenkou kůží. Ale možností je více. Třeba využití širokých papírových trubek od koberců nebo koženka či jen samotná pevnější látka (někdy s pevným dnem z jekoru či dřeva).

